

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

9 septembrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Controale la frontiere, azil și imigrare – Politica privind azilul – Proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 40 – Cerere ulterioară – Elemente sau date noi – Noțiuni – Împrejurări deja existente înainte de încheierea definitivă a unei proceduri care are ca obiect o cerere de protecție internațională anterioară – Principiul autorității de lucru judecat – Culpa solicitantului”

În cauza C-18/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), prin decizia din 18 decembrie 2019, primită de Curte la 16 ianuarie 2020, în procedura

XY

cu participarea:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnii N. Wahl și F. Biltgen, doamna L. S. Rossi (raportoare) și domnul J. Passer, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul austriac, de A. Posch, J. Schmoll și C. Drexel, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil și A. Pagáčová, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de E. de Moustier și D. Dubois, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și de M. M. Tátrai, în calitate de agenți;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și J. Langer, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande, H. Leupold și J. Tomkin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 aprilie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 40 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între XY, pe de o parte, și Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Oficiul Federal pentru Străini și Azil, Austria) (denumit în continuare „Bundesamt”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta a unei cereri de protecție internațională introduse de XY.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2005/85/CE

- 3 Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO 2005, L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242) a fost abrogată de Directiva 2013/32, cu efect de la 21 iulie 2015. Articolul 34 alineatul (2) din Directiva 2005/85 prevedea:

„Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 32. Aceste norme pot, *inter alia*,:

[...]

- (b) să prevadă necesitatea prezentării de către solicitant a informațiilor noi într-un anumit termen după obținerea lor;

[...]”

Directiva 2013/32

4 Considerentele (3), (18) și (36) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(3) Consiliul European, la întrunirea sa specială de la Tampere din 15-16 octombrie 1999, a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 [...], afirmând astfel principiul nereturnării, asigurându-se că nicio persoană nu este retrimisă într-o zonă unde există riscul de a fi persecutată.

[...]

(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[...]

(36) În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproportionat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res iudicata*.”

5 Articolul 5 din această directivă prevede:

„Statele membre pot institui sau menține standarde mai favorabile privind procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale, în măsura în care standardele în cauză sunt compatibile cu prezenta directivă.”

6 Articolul 28 alineatele (1) și (2) din directiva menționată prevede:

„(1) În cazul în care există motive serioase să se considere că un solicitant și-a retras implicit cererea sau că a renunțat implicit la aceasta, statele membre iau măsuri pentru ca autoritatea decizională să adopte o decizie fie în sensul încetării examinării, fie, cu condiția ca autoritatea decizională să considere cererea nefondată pe baza unei examinări corespunzătoare a fondului acesteia în conformitate cu articolul 4 din [Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9)], al respingerii cererii.

Statele membre pot prezuma că solicitantul și-a retras implicit cererea de protecție internațională sau a renunțat implicit la aceasta, în special atunci când se stabilește că:

(a) solicitantul nu a dat curs cererilor de a furniza informații esențiale pentru cererea sa de azil în conformitate cu articolul 4 din [Directiva 2011/95] sau nu s-a prezentat la interviul personal prevăzut la articolele 14-17 din prezenta directivă, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează într-un termen rezonabil că aceste situații se datorează unor circumstanțe independente de voința sa;

- (b) solicitantul a fugit sau a părăsit fără permisiune locul în care locuia sau era reținut, fără a contacta autoritatea competentă într-un termen rezonabil, sau nu s-a conformat într-un termen rezonabil obligației de a se prezenta la autorități în mod regulat și altor obligații de comunicare, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează că acest lucru s-a datorat unor circumstanțe pe care nu le putea controla.

În scopul punerii în aplicare a prezentelor dispoziții, statele membre pot stabili termene sau orientări.

- (2) Statele membre se asigură că solicitantul care se prezintă din nou la autoritatea competentă după adoptarea deciziei de încetare menționate la alineatul (1) din prezentul articol are dreptul să solicite redeschiderea cazului său sau are dreptul să depună o nouă cerere care să nu facă obiectul procedurii prevăzute la articolele 40 și 41.

Statele membre pot prevedea un termen de cel puțin nouă luni după împlinirea căruia cazul solicitantului nu mai poate fi redeschis sau noua cerere poate fi tratată ca o cerere ulterioară și poate face obiectul procedurii menționate la articolele 40 și 41. Statele membre pot prevedea ca redeschiderea cazului să fie posibilă o singură dată.

Statele membre se asigură că o astfel de persoană nu este expulzată contrar principiului nereturnării.

Statele membre pot permite autorității decizionale să reia examinarea din stadiul în care a fost întreruptă.”

- 7 Potrivit articolului 33 alineatul (2) din aceeași directivă:

„Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

[...]

- (d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul [Directivei 2011/95];

[...]”

- 8 Articolul 40 din Directiva 2013/32, intitulat „Cereri ulterioare”, prevede la alineatele (1)-(5):

„(1) În cazul în care o persoană care a depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv examinează aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare sau în cadrul examinării deciziei care face obiectul unei căi de atac judiciare sau administrative, în măsura în care, în acest cadru, autoritățile competente pot lua în considerare și ține seama de toate elementele care stau la baza noilor declarații sau cererii ulterioare.

(2) În scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d), o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost

prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul [Directivei 2011/95].

(3) În cazul în care în cadrul examinării preliminare menționate la alineatul (2) se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul [Directivei 2011/95], cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II. De asemenea, statele membre pot să prevadă alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare.

(4) Statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol în cadrul procedurii anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 46.

(5) În cazul în care o cerere ulterioară nu este examinată în continuare în temeiul prezentului articol, aceasta este considerată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d).”

9 Potrivit articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32:

„Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 40. Aceste norme pot, *inter alia*,

- (a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice elemente de fapt și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;
- (b) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal, cu excepția cazurilor menționate la articolul 40 alineatul (6).

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.”

Dreptul austriac

10 Articolul 68 alineatul (1) din Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (Legea generală privind contenciosul administrativ, BGBl. 51/1991) (denumită în continuare „AVG”) prevede următoarele:

„Cererile persoanelor interesate care, cu excepția situațiilor prevăzute la articolele 69 și 71, urmăresc modificarea unei decizii care nu este sau nu mai este supusă căilor de atac trebuie respinse din motive de lucru judecat atunci când administrația nu găsește motive pentru a emite o ordonanță în conformitate cu alineatele (2)-(4) ale prezentului articol.”

11 Articolul 69 din AVG prevede:

„(1) Se admite cererea unei persoane interesate de reluare a unei proceduri încheiate cu pronunțarea unei decizii atunci când această decizie nu este sau nu mai este supusă căilor de atac și:

[...]

2. atunci când apar fapte sau elemente de probă noi care, din motive care nu pot fi imputate persoanei interesate, nu au putut fi invocate în procedura anterioară și care, luate în considerare în mod izolat sau în legătură cu celelalte rezultate ale procedurii, ar fi condus probabil la o decizie al cărei dispozitiv ar avea un conținut diferit sau

[...]

(2) Cererea de reluare a procedurii trebuie introdusă în termen de două săptămâni la administrația care a adoptat decizia. Termenul curge din momentul în care reclamantul a luat cunoștință de motivul de reluare; totuși, atunci când reclamantul a avut cunoștință de acest motiv după comunicarea orală a deciziei, dar înainte de notificarea versiunii scrise a deciziei, termenul curge numai de la data acestei notificări. După o perioadă de trei ani de la data adoptării deciziei, cererea de reluare nu mai poate fi formulată. Revine reclamantului obligația de a face dovada împrejurărilor care demonstrează respectarea termenului legal.

[...]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 La 18 iulie 2015, XY, resortisant irakian de confesiune musulmană șiiită, a depus o cerere de protecție internațională la Bundesamt, care a fost respinsă printr-o decizie din 29 ianuarie 2018. În urma respingerii, prin Ordonanța din 25 septembrie 2018 a Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională, Austria), a ultimei căi de atac jurisdicționale formulate de XY împotriva acestei decizii, aceasta a devenit definitivă.
- 13 XY și-a întemeiat atât cererea de protecție internațională, cât și căile de atac introduse împotriva deciziei din 29 ianuarie 2018 de respingere a acestei cereri pe faptul că se teme pentru viața sa în cazul întoarcerii în Irak pentru motivul că a refuzat să lupte pentru miliții șiiite și pentru că această țară era încă în război.
- 14 La 4 decembrie 2018, XY a depus o cerere ulterioară de protecție internațională.
- 15 În sprijinul acestei cereri, el a susținut că, în cadrul procedurii care a avut ca obiect cererea sa anterioară, nu furnizase motivul real pentru care solicită beneficiul protecției internaționale, acest motiv fiind legat de homosexualitatea sa. El a susținut că se teme pentru viața sa, din cauza orientării sale sexuale, aceasta fiind interzisă de țara sa și „de religia sa”. El a arătat că numai după ce a ajuns în Austria și grație susținerii unei asociații cu care ar fi fost în contact începând cu luna iunie 2018 ar fi înțeles că nu ar fi expus personal dacă își declara homosexualitatea.

- 16 Prin decizia din 28 ianuarie 2019, Bundesamt a respins ca inadmisibilă cererea ulterioară a lui XY, pentru motivul că, în temeiul articolului 68 alineatul (1) din AVG, această cerere urmărea să repună în discuție o decizie anterioară de refuz care avea autoritate de lucru judecat. De asemenea, aceasta a dispus returnarea persoanei interesate în Irak, împreună cu o interdicție de intrare pe teritoriul austriac pentru o durată limitată la doi ani.
- 17 XY a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria). Printr-o hotărâre din 18 martie 2019, această instanță a admis acțiunea numai în măsura în care privea interdicția de intrare pe teritoriul austriac și a respins-o în rest.
- 18 Potrivit Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal), întrucât XY a omis să menționeze homosexualitatea sa la instrumentarea primei cereri de protecție internațională, autoritatea de lucru judecat pe care a dobândit-o această primă cerere se opune luării în considerare a acestui element de fapt.
- 19 XY a formulat un recurs la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria), prin care a contestat inadmisibilitatea care a fost opusă cererii sale ulterioare. Potrivit acestuia, el a invocat un fapt nou, care ar fi trebuit să permită constatarea admisibilității acestei cereri și care nu ar consta în faptul că este homosexual, ci în capacitatea pe care a dobândit-o în prezent, de când este în Austria, de a exprima această homosexualitate.
- 20 Instanța de trimitere arată că, întrucât dreptul austriac nu conține dispoziții speciale în materie, admisibilitatea unei cereri ulterioare de protecție internațională trebuie apreciată în raport cu dispozițiile generale care guvernează procedura administrativă, în special pentru a garanta respectarea autorității de lucru judecat dobândite de o decizie care soluționează o cerere anterioară.
- 21 Or, potrivit articolului 68 alineatul (1) din AVG, cererile care au ca obiect modificarea unei decizii care nu este sau nu mai este supusă căilor de atac trebuie respinse în principiu din motive de lucru judecat.
- 22 Instanța de trimitere precizează în acest sens că, în ceea ce privește cererile repetate de protecție internațională, numai eventuale împrejurări care nu ar apărea decât după adoptarea deciziei definitive de încheiere a procedurii anterioare și care ar modifica în mod substanțial situația reclamantului ar putea justifica, potrivit jurisprudenței naționale, deschiderea unei noi proceduri.
- 23 În schimb, astfel cum reiese din articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG, orice cerere ulterioară întemeiată pe o situație care s-ar fi realizat înainte de adoptarea acestei decizii nu ar putea determina decât redeschiderea procedurii anterioare, iar aceasta numai dacă omiterea invocării de către solicitant a acestei situații în cadrul procedurii anterioare nu constituia un motiv care îi putea fi imputat.
- 24 În acest context, instanța de trimitere se întreabă în primul rând dacă noțiunea de elemente sau date noi care au apărut sau au fost prezentate de către solicitant, care figurează la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, trebuie interpretată în sensul că include numai elementele sau datele nou-apărute sau că include și invocarea de către un solicitant a unor elemente sau date deja existente înainte de încheierea definitivă a unei proceduri anterioare.

- 25 Ea precizează că dreptul administrativ austriac reține prima dintre aceste interpretări. În consecință, un solicitant de protecție internațională ar putea, pe baza unor elemente sau date existente înainte de încheierea procedurii care avea ca obiect cererea anterioară, să obțină, în temeiul dreptului austriac, numai redeschiderea procedurii anterioare, cu condiția ca faptul de a nu fi invocat, în cursul acestei proceduri anterioare, aceste elemente sau date să nu constituie un motiv care îi poate fi imputat.
- 26 Instanța de trimitere apreciază că, dat fiind caracterul vag al modului de redactare a articolului 40 din Directiva 2013/32, a doua dintre cele două interpretări ale acestuia menționate la punctul 24 din prezenta hotărâre, pe care se întemeiază XY în speță, ar putea fi reținută. În această ipoteză, instanța de trimitere se întreabă în al doilea rând dacă, în lipsa unor dispoziții naționale de transpunere a articolului 40 din Directiva 2013/32 și de reglementare specifică a examinării cererilor ulterioare, redeschiderea procedurii anterioare este suficientă pentru a pune în aplicare, în special, articolul 40 alineatul (3) din această directivă, care prevede că, în cazul în care, în cadrul examinării preliminare menționate la articolul 40 alineatele (2) și (3) din această directivă, se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca acesta să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95, cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II din Directiva 2013/32.
- 27 În al treilea rând, instanța menționată – care presupune, pe de o parte, că elemente sau date noi, care nu au fost invocate în cadrul procedurii care a avut ca obiect o cerere anterioară și care existau deja înaintea deciziei de încheiere definitivă a acestei proceduri, pot fi invocate în susținerea unei cereri ulterioare, și, pe de altă parte, că redeschiderea procedurii menționate nu asigură o transpunere corectă a articolului 40 din Directiva 2013/32 – arată că, interpretată în acest mod, această dispoziție ar impune înlăturarea aplicării articolului 68 din AVG. Astfel, acest articol 68 prevede că respectarea autorității de lucru judecat se opune ca un solicitant de protecție internațională să invoce, în cadrul unei noi cereri de protecție, elemente sau date „noi” deja existente la adoptarea deciziei definitive de respingere a primei sale cereri de protecție.
- 28 Cu toate acestea, neaplicarea articolului 68 din AVG la orice nouă cerere de protecție internațională ar conferi solicitanților posibilitatea de a invoca, în susținerea cererii lor, elemente sau date „noi” fără nicio limitare în timp. Astfel, articolul 69 din AVG, care limitează această posibilitate numai la ipoteza în care nu este culpa solicitantului că aceste elemente sau date nu au fost invocate în cadrul procedurii anterioare, nu este aplicabil decât redeschiderii acestei proceduri, iar nu unei asemenea noi cereri de protecție internațională.
- 29 În acest context, instanța de trimitere ridică problema dacă, în ciuda faptului că dreptul austriac nu prevede dispoziții specifice de transpunere a articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32, această dispoziție este susceptibilă să limiteze posibilitatea unui solicitant de a invoca elemente sau date noi în susținerea unei cereri ulterioare numai la ipoteza în care omisiunea de a invoca astfel de elemente sau de date în cadrul procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară nu era imputabilă culpei solicitantului. În această privință, îndoielile instanței de trimitere sunt legate și de împrejurarea că un răspuns afirmativ la această întrebare ar presupune că o dispoziție netranspusă a unei directive are efect direct în detrimentul unui justițiabil, un astfel de efect direct fiind totuși exclus de jurisprudența națională și de cea a Curții.

- 30 Ținând seama de aceste considerații, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Expresiile «elemente sau date noi» care «au apărut sau au fost prezentate de către solicitant», cuprinse la articolul 40 alineatele (2) și (3) din [Directiva 2013/32], includ și împrejurările deja existente înainte de încheierea definitivă a procedurii de azil anterioare?
  - 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în cazul în care apar fapte sau elemente de probă noi, care nu au putut fi invocate în cadrul procedurii anterioare din motive care nu pot fi imputate străinului, este suficient ca unui solicitant de azil să i se permită reluarea unei proceduri anterioare care a fost încheiată cu pronunțarea unei decizii definitive?
  - 3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în cazul în care, din culpa sa, solicitantul de azil nu a prezentat deja în cursul procedurii anterioare de azil motivele noi-invocate, autoritatea publică poate respinge examinarea pe fond a unei cereri ulterioare în temeiul unei norme naționale care stabilește un principiu general aplicabil în cadrul procedurii administrative, deși, în lipsa adoptării unor dispoziții speciale, statul membru nu a transpus corespunzător dispozițiile prevăzute la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 și, ca urmare a acestei împrejurări, nu a făcut uz în mod expres de posibilitatea acordată prin articolul 40 alineatul (4) din această directivă, de a prevedea o derogare de la examinarea pe fond în continuare a cererii ulterioare?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 31 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, în sensul acestei dispoziții, cuprinde numai elementele sau datele survenite după încheierea definitivă a procedurii care a avut ca obiect o cerere anterioară de protecție internațională sau dacă noțiunea menționată include și elementele sau datele care existau deja înainte de încheierea acestei proceduri, dar care nu au fost invocate de solicitant.
- 32 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, atât din cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din cea a principiului egalității rezultă că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama nu numai de termenii acesteia, ci și de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 28 și jurisprudența citată].
- 33 Astfel, trebuie arătat în primul rând că articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 prevede că, în scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din această directivă, o cerere ulterioară este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să

stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95 [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 36].

- 34 Numai în cazul în care există efectiv asemenea elemente sau date noi în raport cu prima cerere de protecție internațională, examinarea admisibilității cererii ulterioare continuă, în temeiul articolului 40 alineatul (3) din această directivă, pentru a verifica dacă aceste elemente și date noi sporesc în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul respectiv să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de acest statut [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 37].
- 35 Prin urmare, deși textul articolului 40 din Directiva 2013/32 nu precizează noțiunea de „elemente sau date noi” susceptibile să susțină o cerere ulterioară [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 29], acest articol 40 prevede totuși la alineatele (2) și (3) că aceste elemente sau date noi pe care se poate întemeia o astfel de cerere trebuie să fi „apărut” sau să fi „fost prezentate de către solicitant”.
- 36 Aceste dispoziții precizează, așadar, cu claritate că o cerere ulterioară se poate întemeia atât pe elemente sau date care sunt noi întrucât au apărut după adoptarea unei decizii privind cererea anterioară, cât și pe elemente sau date care sunt noi întrucât sunt prezentate pentru prima dată de solicitant.
- 37 Astfel, reiese dintr-un asemenea mod de formulare că anumite elemente sau date trebuie considerate ca fiind noi, în sensul articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, atunci când decizia privind cererea anterioară a fost adoptată fără ca aceste elemente sau date să fi fost aduse la cunoștința autorității decizionale cu privire la statutul solicitantului. Această dispoziție nu face distincție între elementele sau datele invocate în susținerea unei cereri ulterioare care au apărut înainte sau după adoptarea acestei decizii.
- 38 Această interpretare a articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 este, în al doilea rând, confirmată de contextul în care se înscrie această dispoziție.
- 39 Astfel, după cum arată în esență domnul avocat general la punctul 44 din concluzii, articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 permite statelor membre să prevadă ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara elementele sau datele noi menționate la alineatele (2) și (3) ale acestui articol 40 în cadrul procedurii anterioare. Rezultă că, dacă statele membre nu se prevalează de posibilitatea conferită de respectivul articol 40 alineatul (4), cererea este examinată în continuare, aceasta fiind considerată admisibilă, chiar dacă solicitantul nu a prezentat în susținerea cererii ulterioare decât elemente sau date pe care ar fi putut să le prezinte la examinarea cererii anterioare și care, în mod necesar, existau deja înainte de încheierea definitivă a procedurii precedente.
- 40 În al treilea rând, această interpretare a articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 este confirmată și de obiectivul acestei dispoziții.
- 41 Astfel, trebuie amintit că procedura de verificare a admisibilității unei cereri ulterioare urmărește, așa cum rezultă din considerentul (36) al Directivei 2013/32, să permită statelor membre respingerea ca inadmisibilă a oricărei cereri ulterioare introduse în lipsa oricărui element sau a

oricărei date noi pentru a respecta principiul *res iudicata* a unei decizii anterioare [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 49].

- 42 Rezultă că examinarea aspectului dacă o cerere ulterioară se întemeiază pe elemente sau pe date noi referitoare la examinarea care stabilește dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95 ar trebui să se limiteze la verificarea existenței, în susținerea acestei cereri, a unor elemente sau date care nu au fost examinate în cadrul deciziei adoptate cu privire la cererea anterioară și pe care nu s-a putut întemeia această decizie care a dobândit autoritate de lucru judecat [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 50].
- 43 Orice interpretare diferită a articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 care ar implica că autoritatea decizională cu privire la statutul solicitantului trebuie să considere inadmisibilă orice cerere ulterioară pentru simplul motiv că se întemeiază pe elemente sau fapte pe care solicitantul ar fi putut să le prezinte în susținerea cererii sale anterioare ar depăși ceea ce este necesar pentru a asigura respectarea principiului *res iudicata* și ar aduce atingere examinării adecvate și complete a situației solicitantului.
- 44 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, în sensul acestei dispoziții, cuprinde elementele sau datele survenite după încheierea definitivă a procedurii care a avut ca obiect o cerere anterioară de protecție internațională, precum și elementele sau datele care existau deja înainte de încheierea procedurii, dar care nu au fost invocate de solicitant.

Cu privire la a doua întrebare

- 45 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că examinarea unei cereri ulterioare de protecție internațională poate fi desfășurată în cadrul redeschiderii procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară sau dacă trebuie deschisă o procedură nouă.
- 46 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 prevede o examinare a cererilor ulterioare în două etape. Prima etapă, cu caracter preliminar, are ca obiect verificarea admisibilității acestor cereri, în timp ce a doua etapă privește examinarea pe fond a cererilor menționate [Hotărârea din 10 iunie 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Elemente sau date noi), C-921/19, EU:C:2021:478, punctul 34].
- 47 Or, deși articolul 40 alineatele (2)-(4) și articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 stabilesc anumite norme de procedură privind prima etapă a examinării cererilor ulterioare în ceea ce privește admisibilitatea lor, această directivă nu stabilește niciun cadru procedural specific în privința examinării pe fond a cererilor menționate. Astfel, articolul 40 alineatul (3) din directiva menționată se limitează să impună ca cererile ulterioare admisibile să fie examinate pe fond în continuare în conformitate cu capitolul II din aceeași directivă, care prevede principiile și garanțiile fundamentale pe care statele membre trebuie să le respecte în cadrul procedural pe care îl stabilesc.

- 48 În aceste condiții, statele membre rămân libere să prevadă dispozițiile procedurale care reglementează examinarea cererilor ulterioare, în măsura în care, pe de o parte, sunt respectate condițiile de admisibilitate stabilite de Directiva 2013/32, printre altele cele prevăzute la articolul 33 alineatul (2) litera (d) coroborat cu articolul 40 din aceasta, și, pe de altă parte, examinarea pe fond este desfășurată în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale menționate.
- 49 Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă dispozițiile dreptului austriac aplicabile redeschiderii procedurii încheiate printr-o decizie care soluționează o cerere anterioară asigură respectarea condițiilor menționate și sunt conforme cu principiile menționate și cu garanțiile fundamentale menționate.
- 50 Totuși, Curtea poate furniza acestei instanțe elemente de apreciere pe baza informațiilor cuprinse în dosarul care i-a fost transmis.
- 51 În această privință, în legătură în special cu condițiile de admisibilitate, din acest dosar rezultă că redeschiderea unei proceduri administrative în dreptul austriac este reglementată de articolul 69 din AVG și că acest articol subordonează redeschiderea acestei proceduri îndeplinirii a trei condiții. Astfel, în primul rând, faptele noi sau elementele de probă noi furnizate în susținerea cererii ulterioare, luate în considerare în mod izolat sau în legătură cu celelalte rezultate ale procedurii, sunt de o asemenea natură încât probabil ar fi permis adoptarea unei decizii al cărei dispozitiv ar fi avut un conținut diferit de cel al deciziei anterioare, în al doilea rând, asemenea fapte și elemente de probă, din motive care nu pot fi imputate persoanei interesate, nu au putut fi invocate în procedura care a avut ca obiect cererea anterioară și, în al treilea rând, cererea ulterioară este introdusă în esență într-un termen de două săptămâni de la momentul la care solicitantul a avut cunoștința de motivul de redeschidere și, în orice caz, de trei ani de la adoptarea deciziei de soluționare a cererii anterioare.
- 52 Or, după cum arată domnul avocat general la punctul 68 din concluzii, prima dintre aceste condiții corespunde în esență celei de a doua condiții prevăzute la articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, potrivit căreia elementele sau datele noi „sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95”, în timp ce a doua condiție prevăzută la articolul 69 din AVG corespunde posibilității oferite statelor membre de articolul 40 alineatul (4) din această directivă, care constă în a „prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3)” ale articolului 40 menționat.
- 53 Primele două condiții prevăzute la articolul 69 din AVG par, așadar, să respecte cele două condiții de admisibilitate a cererilor ulterioare menționate la punctul 52 din prezenta hotărâre.
- 54 În ceea ce privește a treia condiție prevăzută de acest articol 69, referitoare la termenele cărora le face obiectul introducerea unei cereri ulterioare în dreptul austriac, este necesar să se constate că articolul 40 din Directiva 2013/32 nu prevede astfel de termene și nici nu autorizează în mod expres statele membre să le prevadă.
- 55 Din contextul în care se înscrie acest articol 40 reiese că împrejurarea că acesta nu autorizează statele membre să stabilească termene de decădere pentru introducerea unei cereri ulterioare implică faptul că interzice stabilirea unor astfel de termene.

- 56 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că Directiva 2013/32 nu stabilește niciun termen în ceea ce privește exercitarea de către solicitant a drepturilor pe care aceasta i le conferă în cadrul procedurii administrative care are ca obiect o cerere de protecție internațională.
- 57 În plus, atunci când legiuitorul a vrut să confere statelor membre posibilitatea de a stabili termene în care solicitantul este obligat să acționeze, a făcut acest lucru în mod expres, după cum atestă articolul 28 din această directivă.
- 58 Pe de altă parte, după cum arată domnul avocat general la punctele 75-78 din concluzii, rezultă din compararea Directivei 2013/32 cu Directiva 2005/85, căreia aceasta i-a succedat, în special din articolul 42 din Directiva 2013/32 și din articolul 34 din Directiva 2005/85, referitoare la normele de procedură aplicabile cererilor ulterioare de protecție internațională și, respectiv, de azil, că legiuitorul Uniunii nu a urmărit să subordoneze admisibilitatea cererilor ulterioare de protecție internațională respectării unui termen de prezentare a unor elemente sau date noi. Astfel, textul articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 nu corespunde celui al articolului 34 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2005/85, care conferea statelor membre posibilitatea să prevadă necesitatea prezentării de către solicitant a informațiilor noi într-un anumit termen după obținerea lor. Eliminarea acestei posibilități în Directiva 2013/32 implică faptul că statele membre nu mai pot prevedea un astfel de termen.
- 59 Această interpretare este de altfel confirmată de articolul 5 din Directiva 2013/32, în temeiul căreia statele membre nu pot deroga de la conținutul normativ al acestei directive în ceea ce privește procedurile de acordare și retragere a protecției internaționale decât în măsura în care instituie sau mențin standarde mai favorabile pentru solicitant, excluzând orice posibilitate de a aplica norme mai puțin favorabile. Aceasta este situația în special pentru stabilirea de termene de decădere în detrimentul solicitantului.
- 60 Articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 33 alineatul (2) litera (d) și a articolului 40 alineatele (2) și (3) din această directivă, interzice prin urmare statelor membre să condiționeze introducerea unei cereri ulterioare de respectarea unor termene de decădere.
- 61 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că examinarea pe fond a unei cereri ulterioare de protecție internațională poate fi desfășurată în cadrul redeschiderii procedurii care a avut ca obiect prima cerere, în măsura în care normele care se aplică acestei redeschideri sunt conforme cu capitolul II din Directiva 2013/32, iar introducerea acestei cereri nu este supusă respectării unor termene de decădere.

Cu privire la a treia întrebare

- 62 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că permite unui stat membru care nu a adoptat acte specifice de transpunere a acestei dispoziții să respingă, în temeiul normelor generale de procedură administrativă națională, examinarea pe fond a unei cereri ulterioare, atunci când elementele sau datele noi-invocate în susținerea acestei cereri existau în cursul procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară și nu au fost prezentate în cadrul acestei proceduri din motive care pot fi imputate solicitantului.

- 63 Este necesar să se precizeze că instanța de trimitere adresează această întrebare în ipoteza în care ea ar trebui să considere, la finalul examinării pe care este chemată să o efectueze în conformitate cu punctul 49 din prezenta hotărâre, că dispozițiile dreptului austriac aplicabile redeschiderii procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară pentru a examina o cerere ulterioară nu asigură respectarea condițiilor de admisibilitate a acesteia sau nu sunt conforme cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute în capitolul II din Directiva 2013/32.
- 64 Astfel, într-un asemenea caz, cererea ulterioară a lui XY ar trebui examinată în cadrul unei noi proceduri administrative care, în absența oricărei măsuri de transpunere în dreptul austriac a articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32, ar fi reglementată de articolul 68 din AVG. Or acesta, contrar articolului 69 din AVG aplicabil redeschiderii unei proceduri administrative anterioare, nu supune posibilitatea de a deschide o nouă procedură condiției ca solicitantul să nu fi comis o greșală atunci când a omis să invoce, în cadrul procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară, elementele și datele pe care le invocă în susținerea cererii ulterioare, întrucât acestea existau deja în cadrul acestei ultime proceduri.
- 65 Pentru a răspunde la această a treia întrebare, trebuie arătat, după cum subliniază în esență domnul avocat general la punctul 93 din concluzii, că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 este o dispoziție facultativă, în sensul că permite statelor membre să prevadă ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3) ale acestui articol 40 în cadrul procedurii anterioare. În consecință, întrucât efectele articolului 40 alineatul (4) menționat depind de adoptarea de către statele membre a unor dispoziții specifice de transpunere, această dispoziție nu este necondiționată și, prin urmare, este lipsită de efect direct.
- 66 În orice caz, potrivit unei jurisprudențe constante, o dispoziție a unei directive nu poate, prin ea însăși, să creeze obligații în sarcina unui particular și, prin urmare, nu poate fi invocată ca atare împotriva acestuia în fața unei instanțe naționale [Hotărârea din 26 februarie 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, punctul 48, și Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctul 65].
- 67 Or, aceasta ar fi situația dacă articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 ar trebui interpretat în sensul că, chiar în lipsa oricărei măsuri naționale de transpunere, admisibilitatea unei cereri ulterioare ar fi supusă condiției ca solicitantul să fi omis să invoce, în cadrul procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară, elementele sau datele noi-prezentate în susținerea cererii ulterioare și care existau deja la momentul procedurii menționate și ca această omisiune să nu constituie un motiv care poate fi imputat acestuia.
- 68 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru care nu a adoptat acte specifice de transpunere a acestei dispoziții să respingă, în temeiul normelor generale de procedură administrativă națională, examinarea pe fond a unei cereri ulterioare, atunci când elementele sau datele noi-invocate în susținerea acestei cereri existau în cursul procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară și nu au fost prezentate în cadrul acestei proceduri din motive care pot fi imputate solicitantului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 69 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

- 1) **Articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, în sensul acestei dispoziții, cuprinde elementele sau datele survenite după încheierea definitivă a procedurii care a avut ca obiect o cerere anterioară de protecție internațională, precum și elementele sau datele care existau deja înainte de încheierea acestei proceduri, dar care nu au fost invocate de solicitant.**
- 2) **Articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că examinarea pe fond a unei cereri ulterioare de protecție internațională poate fi desfășurată în cadrul redeschiderii procedurii care a avut ca obiect prima cerere, în măsura în care normele care se aplică acestei redeschideri sunt conforme cu capitolul II din Directiva 2013/32, iar introducerea acestei cereri nu este supusă respectării unor termene de decădere.**
- 3) **Articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu permite unui stat membru care nu a adoptat acte specifice de transpunere a acestei dispoziții să respingă, în temeiul normelor generale de procedură administrativă națională, examinarea pe fond a unei cereri ulterioare, atunci când elementele sau datele noi-invocate în susținerea acestei cereri existau în cursul procedurii care a avut ca obiect cererea anterioară și nu au fost prezentate în cadrul acestei proceduri din motive care pot fi imputate solicitantului.**

Semnături